

Butlletí dels Lluïsos

Núm. 42 • Any X • Desembre del 1994

«Què li darem
an el Roi
de la Mare?
Què li darem
que li sàpiga
bo?...»

Centre Parroquial d'Horta

Feliu i Codina, 7 i 9 • Tel. 427 73 27 • 08031 Barcelona

Nadal, al cor

Hi ha el Nadal de la publicitat. A Déu li agrada el que almenys la gent se senti una mica contenta i motivada, però li dol que sigui tan fugisser i superficial.

Hi ha el Nadal de la tristesa i la solitud... I al nostre Déu això li trenca el cor. Ell s'ha fet precisament germà i proper a cada u perquè ja mai ningú es trobi sol, ni trist.

Hi ha el Nadal de la solidaritat: és el ressò del «pau a la terra als homes de bona bona voluntat». És el Nadal de Jesús, és el que dia a dia es va fent amb petits gestos de bondat, servei i reconciliació. És el Nadal del respecte per a tothom, per a aquells que cerquen i no acaben de trobar. És el Nadal també dels que amb senzillesa no amaguen el do de Déu i ho proclamen joiosament sense complexos. No fereixen ningú, però animen a sentir la joia d'una presència única, que omplena el cor d'esperança.

Nosaltres apostem per aquest Nadal. Al

llarg de tot l'any volem ser presència amiga que entre totes les actituds ofereix amistat i llibertat, amarada de l'esperit d'aquest Nadó que no es cansa mai d'ésser l'Amic i el Déu amb nosaltres.

Aquest és el camí d'aquests 128 anys d'estima i servei a la nostra vila d'Horta i amb la il·lusió de tothom ho seguirem portant endavant.

Per això us diem amb el cor obert: molt feliç i solidari 1995 amb el Nadal al cor de la vida.

Aprofito l'avinentsa d'aquest nostre Butlletí per agrair al senyor Rector, a la Junta i als delegats de seccions que m'han instat a participar com a Consiliari en aquest petit servei d'amistat que és el Centre. El 18 d'agost de 1940 vaig ésser batejat a la Parròquia de Sant Joan d'Horta i em plau agrair d'alguna manera aquest do tan gran. Al vostre servei.

Germà Antoni Palom

La Junta Directiva i totes les
Seccions dels Lluisos d'Horta

us desitgen

Bon Nadal 94 i
Feliç Any Nou 95

S'acosta Nadal...

S'acosta Nadal
i no fa un pic d'aire,
ni fa gens de fred,
ni neva a muntanya...

S'atança Nadal
i res no ho delata;
tan sols, potser, enguany,
bombetes penjades

sense, encara, el llum
que ha d'il·luminar-les,
tan prompte el comerç
cerqui les «butxaques»...

Quasi som Nadal
i enlloc veig, fins ara,
cap bri d'il·lusió...
ni en la gent que passa...

Aït, Senyor, aviat,
plorant a la palla,
vindreu a oferir
clarors d'esperança

i, nosaltres, cecs,
ni albirem, encara,
gens de resplendor
que ens guii la passa

vers el suau conhort
que a tots agermana
en compartir el pa
de la Nit més clara!

Som prop de Nadal
i el Nadal no ens guanya
amb l'antic encís
de dolça gaubança

que a dintre del cor
ens hi batejava,
tan sols fa uns pocs anys...
Aït, quina enyorança!

Sembla que hem perdut,
sense saber on para,
tota la sentor
de vella nissaga;

tot el que hi ha de bell
i més entranyable:
el regust pairal
que ens agermanava!

Aït, Infant diví,
que en la Nit més alta
torneu a venir,
enmig de nosaltres,

per dur-nos de Pau
el suprem Missatge:
Feu que als nostres cors
trillegin campanes,

que amb repic sonor
ens despertin l'ànima;
amb ritmes d'Amor
i amb drings d'esperança!

Joan Bartrolí i Bonany

Els Luïsos d'avui

En el Butlletí del més de setembre passat, núm. 41 de la col·lecció, hem llegit amb molta atenció les observacions fetes pel soci senyor Joan Martínez i Menages, referint-se a l'actual comportament espiritual de membres de la nostra entitat i especialment a la Junta per les seves directrius en aquest sentit, i en relació a l'escrit creiem oportú manifestar les nostres consideracions al respecte.

En primer lloc, és evident que la vida social del Centre Parroquial d'Horta, avui, no és igual, ni pot ser-ho, a la de passades èpoques per raons diverses. Perquè la configuració general que es viu ara en el món ha fet canviar, per pròpia inèrcia, moltes de les seves bàsiques estructures inicials.

Però en la observància d'aquesta alteració tan generalitzada, encara podem estar-ne molt contents de conservar l'esperit que ens obliga en diverses de les nostres actuacions com una entitat catòlica.

No és gaire coherent fer comparacions d'aquesta mena, però és veritat, i n'estem molt orgullosos, sobretot els que hi érem, que en altres èpoques de la nostra història els socis i les seves famílies es distingissin portant les medalles de Sant Lluís i assistint massivament a les celebracions en el seu honor, però al mateix temps hi havia Via Crucis per Setmana Santa i Processó de Corpus pels carrers, que identificaven igualment de manera especial la forma de demostrar la fe catòlica de tot un poble. I ara no. També a la nostra Parròquia hi havia els diumenges misses de set, vuit, nou (pro populo), de deu, d'onze, de dotze i d'una, amb una assistència admirable a totes elles, i ara no. Què vol dir això? Doncs que no és cap novetat veure i palpar

la crisi que viu l'església catòlica en general, i que, malauradament, la nostra entitat per derivació no ha estat exempta d'aquesta manca de fe.

Això no treu raó, però, per reconèixer que per part de tots no hem tingut prou pes, i sobretot preparació apostòlica, per mantenir els ideals que haurien de ser la nostra principal missió. Però mentrestant hem vist amb tristesa i preocupació com estaments de la vida catòlica molt més importants que un Centre Parroquial han caigut en una forta davallada en les obligacions que li són pròpies, i que, precisament, haurien d'haver estat aquests els pilars en què es fonamentessin les pautes a seguir en la malmesa tasca evangelitzadora que ara trobem a faltar.

També hem de tenir molt en compte que la nostra base social més jove prové de tradicionals famílies reconegudes de sempre pel seu tarannà de creients i practicants, i que en les noves generacions, la majoria, han vist com el perdien. Per això la crisi s'accentua en el jovent, i no és d'estrenyar la seva actitud.

Per fer segons quines dràstiques asseveracions, hauríem d'analitzar individualment aquest fet de canvi tan radical, i estudiar profundament si l'actuació vers els propis fills, per exemple, ha estat la correcta i necessària per transmetre aquesta fe que ara ens lamentem de no tenir, i després potser ens seria més fàcil jutjar si la mateixa norma és aplicable als membres d'una entitat amb més de vuit-cents socis de diverses procedències.

Creiem sincerament que una entitat que, evidentment, en la seva història fundacional es defineix com a catòlica, i pel que fa a nosaltres signem el compromís de fer possible que continuï essent-ho, no pot estar renyida amb altres maneres de ser de la gent. Si així fos, podríem fins i tot atemptar contra els Drets Humans.

A nosaltres, simplement modestos dirigents d'ara, no ens és propi censurar ningú si és o no bon creient o practicant. ¿Qui som per jutjar actuacions personals que només

poden ser tingudes en compte per Déu?

Seria bo, i no caldrien aquestes consideracions, que tot tornés a ser com abans; però si volem estar on ens pertoca, entre el poble i la societat actuals, és obvi que no podem anar contra corrent per sistema.

Per això hem hagut de posicionar la nostra política com a entitat activa en una situació d'ofertir més aviat béns materials, la qual cosa ens ha permès fins ara no deslligar-nos del tot del compromís pel que fa a promoure el bé del proïsme, que també és llei de Déu.

Nosaltres hem procurat i procurarem sempre poder ofertir a la gent amistat sincera, recolzament, companyonia, comprensió i esperit de servei; i si en tot això trobem el camí de l'evangeli, millor per a tothom.

No obstant això, de diverses maneres hem tingut cura de fer arribar missatges de propagació de la fe. En els nostres butlletins, per exemple, no ha faltat mai fins ara, un espai que ens identificava amb la condició de catòlics; però hem de reconèixer que també és necessari utilitzar altres missatges per demostrar la nostra perseverància en mantenir actiu i útil els nostres Lluïsos.

Amb molt de treball hem procurat mantenir la diferencialitat fundacional respecte altres entitats, fins i tot davant d'organismes oficials; solament aquest fet ja vol dir alguna cosa al nostre favor. Sempre hem tingut present què és el que no es pot fer als Lluïsos, que en un altre lloc estaria permès i admirat.

Estem convençuts que aplicant una política de funcionament basada únicament i exclusivament en una orientació d'església, el Centre Parroquial no existiria i, si més no, estaria abocat a la crisi viscuda l'any 1985, quan, tots ho recordem, estava tocant fons pels quatre costats; la qual cosa ens obliga, com hem dit abans, a admetre tothom tal com és, deixant a la consciència de cadascú les seves actituds personals. Aquest és el preu que hem

hagut de pagar per fer dels Lluïsos la casa de tots, no la cada de cada cop menys.

En un tema com el que tractem no es pot confondre la prudència amb el fet d'amagar el cap sota l'ala. La Junta i altres col·laboradors hem treballat enquestes fetes entre els nostres joves principalment per valorar en moltes ocasions tota la problemàtica exposada i, sempre, les decisions ens han anat portant a la posició actual. A més, estarem sempre disposats a dur a terme els canvis que calguin i que l'entitat exigeixi.

El que tenim molt clar és que si per part

nostra consideréssim que la dedicació i bona disposició per tirar endavant el funcionament del Centre fossin inútils, no trigàriem a deixar-lo i, de ben segur, que podríem estar molt més tranquils asseguts a casa sense la responsabilitat que ara tenim.

Si hem estat un curt període de temps sense Consiliari, no ha estat pas per culpa de la Junta. Com se sap, la persona que ha

d'ostentar aquest càrrec hi havia renunciat per raons purament ocupacionals. Quan hem tingut oportunitat, hem resolt aquest petit problema amb la designació, per part del senyor Rector, del Germà de les Escoles Cristianes Antoni Palom Izquierdo com a nou Consiliari.

Aquest punt, tot i essent d'obligació estatutària, no ens perjudicava en res el normal desenvolupament de les nostres activitats i, per tant, no es pot considerar greu, si tenim en compte que altres centres germans —per exemple, un de ben emblemàtic com és el Centre Moral i Instructiu de Gràcia— fa quinze o vint anys que no tenen consiliari, reconeixent que el Bisbat té l'obligació moral de designar-lo, però no ho fa al·legant que no té prou capellans per a aquestes missions. (Segons *Catalunya Cristiana*, 6-9-94.)

Nosaltres som els primers a buscar nous camins a seguir i superar totes aquestes mancances que citem. Hi hem pensat molt, hi hem meditat, i ara contestem. El món ha canviat, i les persones hem canviat; ens agradaria ser prou forts de pensament i ànima per entendre que Déu és el mateix, i que l'església també, però no ho podem aconseguir sols; no som pas tan importants.

Ah! I una darrera consideració. Malgrat la limitada espiritualitat que se'ns atribueix, hem estat nosaltres, en aquests darrers anys qui, silenciosament, hem procurat anar substantant moltes actituds i decisions desafortunades, alhora aplicades als Lluïsos durant èpoques que en direm passades, basant-nos en la tolerància, comprensió i, sobretot, del perdó que s'hauria d'haver fet gala com a creients potencials.

Rebutgem d'entrada la polèmica, busquem únicament resultats que ens siguin favorables per al millorament del Centre en tots els seus aspectes i si en sortim triomfants això beneficiï a quanta més gent millor, pels creients perquè els sigui més fàcil el camí de la seva progressió espiritual i pels indiferents que hi puguin trobar exemples d'amistat, acolliment, atenció i, sobretot, caritat per part de veritables germans en Crist.

Per acabar direm que nosaltres representem la voluntat de l'Assemblea, i deixem constància que ella mateixa ha de ser la que ha de decidir les nostres actuacions d'ara, i les futures pels que en succeeixin l'any vinent, en el que pertoca l'elecció d'una nova Junta.

La Junta Directiva

••••• Noves quotes de socis •••••

Us informem que, segons el que es va acordar a l'Assemblea Ordinària de Socis del dia 15 de maig passat, les quotes per al proper any 1995 seran les següents:

Infantil	1.100 pessetes,
Juvenil	1.650 pessetes,
Adults	2.400 pessetes.

Les quotes fins ara de matrimoni queden suprimides i passen a ser de soci individual.

Si les noves quotes han de suposar alguna dificultat per a algú, preguem que es posin en contacte amb la nostra Secretària.

La Junta

Castanyes i panellets

Dia 31 d'octubre. Sopar de socis per a celebrar la festa de Tots Sants, la festa dels que hi som i dels que hi foren. Un dia no hi haurà parets, ni barreres, ni anys, ni xacres.

Tots Sants!

Mentrestant, lluitem, treballem i compartim. La Maria ens ha preparat un

bon sopar i els afeccionats pastissers han passat la prova de foc en concursar amb l'elaboració de panellets.

Quatre concursants. Els quatre mereixien el premi, però n'hem de triar un de sol. Després d'un apuradíssim judici, es proclama guanyador el lot núm. 3 que correspon a la senyora Carme Oliva, presidenta de la Casa. (No hi ha hagut trampa!)

Tots els panellets han estat repartits entre els assistents que els han fet desaparèixer acompanyant-los amb traguets de vi dolç.

Per molts anys.

D.S.E.

Concursants:

Maria Franquesa, Raimon Odena, Carme Oliva i Montserrat Ortiz.

**Jurat: Jaume Alargé, Victor Valls, Dora Serra i Eduard Pros.
Secretari: Angel Sabadell. Espectadores: Maria i Vanessa.**

joventut

Grand Prix Scalextric

Durant la festa major d'Horta tingué lloc el III Grand Prix Scalextric: Túnel de la Rovira - Ronda de Dalt, organitzat per la Vocalia de Joventut.

Com modestament diem, un altre gran èxit al nostre haver. Vàrem omplir el número de participants —24—, tot i patir els malentesos habituals en la propaganda de la festa major. (Aquest any tampoc ha sortit anunciat en el programa el dia que es realitzava, encara que comentava que el fèiem. Ja és un pas.)

Arribat el dissabte dia 10, i després del típic esmorzar de negocis, toquen les onze del matí i comencem puntualment. La pista és impressionant: tant el conseller de Benestar Social, com el regidor del Districte i els presidents d'altres entitats del barri, i sobretot els participants, s'han quedat bocabadats amb l'espectacular pista, muntada pels nostres tècnics. Per cert, hem tingut l'honor d'estrenar l'esplèndida sala polivalent.

Les curses es desenvolupen tranquil·lament, de tant en tant surten els cotxes de pista, però no hi ha cap entrebanc, fallen dos dels inscrits, però es supleixen, falla una mica una pista, l'Ernest, s'afanya a arreglar-la, a poc a poc es van perfilant els semifinalistes, l'ambient és agradable i relaxat.

Al final es classifiquen: la Núria Font i en

Joan Font, en Roger Serra i en Dorian Arbós. Comença la primera semifinal entre els germans Font, les bromes dominen els nervis, el Fantasma del Centre troba la manera d'entrar de l'escenari a la sala polivalent i la pista de tant en tant fa llufa. Finalment guanya la Núria.

Cinc minuts de descans per exorcisar la sala, i comença l'altra cursa. En Dorian i en Roger, semblen professionals, el fantasma, que ha resistit l'exorcisme, torna a actuar i la pista falla, seguim endavant i al final guanya en Dorian per mitja volta. Entreguem els premis (1er, Dorian; 2n, Roger; 3r, Núria, 4t, Joan) i encara tenim temps de fer el vermut, que es paga cadascú.

Donem per acabat el III i últim Grand Prix Scalextric: Túnel de la Rovira - Ronda de Dalt. El pròxim s'anomenarà Avinguda de l'Estatut.

Ens comiadem de tots vosaltres.

Vocalia de Joventut

Campionat de billar

Durant el mes d'octubre hem celebrat el III Campionat de Billar, per a socis i simpatitzants, durant tres dissabtes a les 11 del matí.

Tot i que al billar s'hi juga molt durant les hores que les portes dels Lluïsos romanen obertes, només vàrem omplir la meitat dels participants. Potser això de matinar no agrada gaire a la gent.

Tot i això, tiràrem endavant el campionat. A la primera ronda, ens fallaren dos dels apuntats.

Amb més o menys rapidesa, es jugaren les partides. Passen a les semifinals en Josep Maria, en Víctor, en Lluís i repesquem en Joan. Es queden fora la Maria i en Robert.

Al dissabte següent, les partides són més renyides, passen a la final en Lluís i en Víctor. Es decideix jugar el mateix dia la partida entre en Josep Maria i en Joan, per veure qui queda tercer i quart. Les partides

són renyidíssimes, es van tornant a l'hora de guanyar, ara tu, ara jo, els nervis es noten molt més que durant la primera fase, al final en Joan s'imposa per un ajustat tres a dos.

I arriba l'últim dissabte, el dia D, el de la gran final, per tal de crear més expectació, es decideix jugar-la a la tarda. Tant en Lluís com en Víctor estan molt nerviosos, les pilles d'un i altre superen els encerts.

Finalment guanya el que menys falla. En Víctor s'imposa per un ajustat tres a dos, acte seguit procedim al lliurament de premis, en Joan Basco fa el parlament i entrega els trofeus als guanyadors. Enhorabona.

Esperem que el pròxim campionat tingui més èxit de participació.

Vocalia de Joventut

tennis taula

Nova temporada

El passat 8 d'octubre vam ser convidats a la festa de l'Esport Català, organitzada pel diari *El Mundo Deportivo* juntament amb la Generalitat.

En l'acte vam ser representats més de cent clubs catalans de més de vint esports diferents que la temporada passada vam pujar de categoria a nivell nacional.

La nostra secció va ser representada per en Jaume Miró, que va rebre una placa commemorativa de mans del president de la Generalitat, el Molt Honorable senyor Jordi Pujol.

Hem començat una nova temporada, que presenta molts alicients per als nostres jugadors:

* Per primera vegada en la història del Tennis Taula del C.P. Horta, juguem a la Divisió de Plata del Tennis Taula Espanyol.

* Som la entitat que té les categories més altes dels nostres equips a la ciutat de Barcelona: estem jugant les lligues de 1a y 3a Nacional.

* Som sis equips per a més de 30 jugadors de la secció, cosa que vol dir que estem jugant prop de trenta partits al mes.

* Estem jugant a les següents lligues:

- Primera Divisió Nacional.
- Tercera Divisió Nacional.
- Tercera Divisió Provincial.
- Lliga Catalana Juvenil A.
- Lliga Catalana Juvenil B.
- Categoria Veterana.

Homenatge a Manel Adelantado

Petit homenatge de la Secció de Tennis Taula a Manel Adelantado (més conegut per tothom com a «Lolo»).

Després d'estar jugant amb nosaltres des que era un nen petit que no aixecava més de tres pams de terra, aquest any, per «culpa» de la seva edat (que no us direm pas), ha entrat a formar part del nostre equip de veterans.

Li desitgem molta sort en aquesta nova etapa del Tennis Taula!

Curiositats del Tennis Taula

¿Sabíeu que la mida de taula l'any 1937 era de:
9 peus (2,75 m) de llarg,
5 peus (1,52 m) d'ample i
6 polçades (15,25 cm) d'alçada?

¿I que la mida de la xarxa era de 6 3/4 polçades (17,15 cm)?
beu quant va dur més llarg de tennis

¿S'arrar el punt taula?

Us ho direm en el proper Butlletí!!

manualitats

escacs

Que bonic és Montserrat

Que bonic és Montserrat, penso després d'anar-se'n l'espessa boira, i tornar a veure les magnífiques muntanyes, no em canso de contemplar-les; però ail de sobte, arribo al final del funicular de Sant Joan i Sant Miquel, i un paisatge desolador és el que contemplen els meus ulls: tot cremat, tot negre, tot cendra, tot amb pudor de fum, sols queden les pedres, i penso: «que bonic era Montserrat!»

Montserrat, 1-10-94

(Classes de català)

Una nova secció

Des del mes de juny i amb motiu de les Festes de Sant Lluís, tenim en funcionament una nova secció d'escacs que porta el nom de Peones i Peons.

Hi ha diversos components que ja estan inscrits en la Federació Catalana d'Escacs i que disputen campionats.

Us anunciem que la secció està oberta a tots els socis, grans i petits, i que per informar-vos-en podeu venir al Centre Parroquial els dijous al vespre i els dissabtes al matí. Us haureu de posar en contacte amb en Pep Melendres.

Peones i Peons

Capítol XLII

Recordant Can Sardà

No em dispenso pas a parlar del Can Cerdà actual, ni dels esdeveniments que hi han —o no hi han— ocorregut en aquests darrers anys... No.

En els temps ja mig emboirats de la meva joventut, «Can Sardà» (com escrivim aleshores), més ben dit, la «Font de Can Sardà», era lloc obligat entre els escolits com objectiu d'un grup més o menys nombros de joves dels Lluïsos alguns disabtes a la tarda o algun diumenge al matí, en sortir de la missa de les vuit. D'aquella colla de joves, em queden com a únics testimonis en Miquel Campmany i en Joan Martínez —els altres han desaparegut—. Ells recorden molt bé com disfrutàvem, com rièim i fèiem gatzara muntanyes amunt i muntanyes avall del Collserola, amb el paquet de l'esmorzar o del berenar a la mà, tot comentant les diverses activitats de la nostra entitat i també, amb més ironia que fidelitat, els fets i miracles de cada un dels de la colla. També, però més aviat amb caràcter familiar, hi anàvem a la conquesta dels rovellons que, amb agraiada generositat, neixien amb profusió per aquella encisadora boscúria.

Però el motiu de dedicar-hi aquests records, la vinculació de la Font de Can Sardà amb els Lluïsos, es deu al dia de camp, amb dinar inclòs, amb què, durant la dècada dels quaranta, una vegada acabades les representacions de la Passió, s'obsequiava a tots els que d'una manera o altra hi havien col·laborat, ja sigui com a actors o actrius, ja sigui amb qualsevol de les feines que es requerien per arribar a assolir el meravellós espectacle que es

guanyà entusiastes elogis de personalitats tan destacades com el doctor Cardós, Enric Borràs, Josep M. Folch i Torres, Lluís Millet, Roig i Llop i tants i tants d'altres que honoren amb la seva signatura el preciat Llibre d'Or de la Passió d'Horta.

No era pas amb els dinars de la Font de Can Sardà la primera ocasió amb què l'Entitat obsequiava els seus actors. No sé què passaria amb anterioritat, però recordo que en temps del senyor Lluís Lamor se'ns ofería un berenar un cop acabats els Pastorets, i en el darrer any de la seva direcció, a la tardor del 1928, s'obsequià amb un seguit de comèdies a benefici individual a cadascun dels nou actors joves que portàvem el pes de les representacions teatrals.

D'aquells nou només en queden dos, precisament els dos que avui encapçallem la llista de socis del Centre Parroquial. I en aquesta avinentesa no puc deixar de recordar amb melangia aquells set companys i molt estimats amics amb qui compartíem tantes hores d'escenari i fora d'escenari, que ens anaren deixant ja fa uns quants anys: Josep Urdeix, Francesc i Ricard Vendrell, Josep Bartomeus, Ferran Toboso i Joan i Joaquim Solanas (a.C.s.). A la primavera següent es feu el mateix amb cada un dels actors llavors veterans que esporàdicament ens acompanyaven: Gaspar Campmany, Ramon Ribó, Lluís Homar, Estanislau Farrés i Jaume Magrans; d'aquests, naturalment, no en queda cap. Vagi també per ells un record de simpatia i d'agraïment pel seu mestratge.

Posteriorment, sota la direcció d'en Ramon Ribó, l'època de més intensa activitat de què gaudií el nostre teatre, es feien bastants bols a entitats germanes i, en algun d'ells, els estipendis que es cobraven, es repartien entre els actors, anant a parar, equitativament, a les respectives butxaques; ens tocaven deu o dotze pesetes per cap —potser arribaven a la vintena—, i nosaltres, més que contents. Després del 1933 ja no recordo de cap estimul fins a la Passió.

I arribà el drama sacre. Va semblar que seria molt bonic reunir tota la gent en un acte de germanor: un dia de camp a un dels llocs més populars del Colserola, la Font de Can Sardà. I del pensament, a l'acció. El 18 de maig de 1944, amb tot i que el temps estava molt insegur, s'hi congregaren per primera vegada prop d'un centenar de persones, xics, joves i grans, però majoria de gent jove que disfrutà de valent organitzant jocs de joventut i compartint germanivolament el tradicional arròs, botifarra, conill i carn a la brasa, i les postres corresponents, tot acompanyat de generosos traquets de bon vi, si bé alguns abstemis preferien l'aigua fresca de la font. Una cosa, però, quedà ben clara: per al futur calia nomenar un cap de cuina que dirigís i manés, encara que fos dictatorialment, l'elaboració de l'arròs.

I molt es va guanyar en aquest aspecte l'any següent, el 1945. De l'odissea d'aquell arròs del 44 en què tothom hi va fer el que li donà la gana; del sofriment d'un arròs indefens subjecte als capricis i excèntricitats de catorze cuiners, vint-i-dos ajudants i quaranta-quatre entremetradors, només en quedà el record. Aquesta vegada la comissió arrossera es posà d'acord, i sota un comandament quasi únic, se serví un plat excel·lent, capaç de deixar satisfet el més exigent. L'arròs sortí de somni, però... hi havíem disfrutat tant, hi havíem regut tant en la seva elaboració l'any anterior!... A mitja tarda, festival improvisat per aquell gran home, tan enyorat, que era en Manel Bel, amb recital de poesies i trossos de comèdia, amb participació quasi exclusiva de la gent ja una mica gran, i la relativa indiferència de la majoria del jovent que, en mig de la natura, els semblava més adient dedicar-se a altres entreteniments.

I el dia de camp es va repetir el 1946 i també el 1947. Aquest darrer any es posà un autocar a disposició dels més grans i dels que no tenien ganes de caminar. Però la tornada sempre es feia a peu, seguint l'antic camí de carro de Valldaura. I, abusant de la vostra condescendència, em

permeto transcriure unes rimes poca-soltes que —potser per llàstima— em varen publicar al núm. 32 de la revista *Ideal* com acabament d'unes ratlles anunciant l'imminent anada a la Font. Com era preceptiu en aquell temps, la poca-soltada era escrita en castellà. Deia així:

*Y anocheciendo llegaremos a casita
los pulmones saturados de aire puro,
de viandas la barriga rellena,
fatigados del camino un poco duro.*

*Y pensando en el mañana de repente
nos iremos a la «nona» a descansar,*

*porque, en llegando el día siguiente,
amigos!... no hay tu ni!... Hay que formar!*

Aquell any 1947 no hi assistí la comparseria Infantil, a la qual s'oferi un apètitós berenar al Centre. I amb tot i que jo aleshores era de Junta, no recordo per quins set

sous fou precisament el 1947 el darrer any del tradicional dinar de la Font de Can Sardà... El 1948 es preparà una simpàtica festa al Centre amb berenar per a tothom, que més que berenar fou un banquet, i, com a conseqüència, el més d'un centenar de comensals despreciarien al vespre el sopar preparat curosament per la mestressa de casa.

L'excèl·lent de la festa va ser l'estrena mundial en el nostre escenari de l'òpera bufa *Carni a la Griel·la*, original del col·laborador de la Passió en Martí Torné. Aquesta òpera es va reposar el primer de maig del 1957, precisament en un berenar ofert a la comparsa; va ser meravellós cantada pel tenor Melchor Lloret —a. «Pastilletes»—, adequadament secundat

pels actors Joan Bonany, Ferran Bayès, Manel Bartomeus i Josep Colomines.

I continuaren els berenars a benefici de la comparsa. Però per als intèrprets fixos del quadre escènic, s'organitzaren algunes excursions amb autocar i amb dinar inclos, com a agraïment per llur tan intensa com abnegada entrega, per diferents aspectes tan profitosa per a l'Entitat.

Queda clar que, al llarg dels anys, els Lluïsos i, posteriorment, el Centre Parroquial han anat obsequiant de diverses maneres els seus actors, però cap ha deixat un record tan entrançable com els dinars i la xera de la Font de Can Sardà.

O... si més no... jo ho penso així.

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

col·laboracions

El jove de caràcter

Sóc de la quinta del quaranta, i, naturalment, vaig passar la guerra com gairebé tots els que aquest 1994 fem els setanta-cinc anys. Bastants peripècies: perseguit, agafat, maltractat i, finalment, enviat al front.

Acabada la guerra civil em varen incorporar a l'exèrcit. De l'any 1939 al 1942 vaig ser al Regiment de Fortificació núm. 1, instal·lat a Pamplona. Després de passar-hi uns «sanfermins», ens varen traslladar el 1r Batalló a Errazu, un poblet molt bonic de la vall de Baztan. Erem una colla de catalans, bastants de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Entre ells hi havia Mn. Xavier Roselló. Ens ajudàvem molt entre nosaltres, els Caps en volien i la gent basquesa ens estimava molt. Uns quants vàrem formar part de l'oficina de comandament del 1r Batalló i d'altres tenien càrrecs importants. Ens varen traslladar més tard a la capital de la vall de Baztan, Elizondo. Allà

vàrem formar, uns quants, un grup d'Acció Catòlica i teníem moltes activitats d'esbargiment (comèdia, bàsquet, etc.) de formació espiritual (oració, recessos, etc.).

Allà vaig llegir, entre d'altres llibres, *El Jove de Caràcter*, de monsenyor Tihmér Tóth, bisbe hongarès. En recordo molt bé el començament: explicava què era el caràcter. Deia:

Règul a Cartago. Cartago va enviar una ambaixada a Roma per demanar la pau. Es va confiar la legació al romà Règul, que estava pres, i se li exigí el jurament de retornar a la captivitat si la missió no tenia èxit. Pots imaginar-te l'emoció de la seva ànima en veure de nou la seva estimada Roma. Hauria pogut quedar-s'hi, a la seva pàtria, definitivament, cas d'aconseguir la pau.

Saps el que va fer?

Fou ell precisament qui va advocar amb més ardor per la continuació de la guerra; i quan el Senat l'encoratjava a quedar-se, donant per motiu que el jurament arrencat per força no obliga, contestà:

—Tan empenyats esteu que em degradí? Ja sé que m'esperen tortures i mort en

tornar. Però, ¡quina cosa més fútil és tot això amb parangó amb la vergonya d'una acció infame, amb les ferides d'una ànima culpable! Vull conservar en la seva puresa el caràcter romà, tot i essent presoner dels cartaginesos. He jurat tornar. Compliré el meu deure. La resta deixem-la en mans dels déus.

Va tornar a Cartago i els cartaginesos, en mig de grans turments, el mataren.

Aquest era el caràcter romà!

Doncs quin haurà de ser el caràcter cristià?

Dels mitjans per formar el caràcter, recordo:

El gall del pintor japonès.

Conta una llegenda japonesa que un comerciant ric feu un encàrrec interessant a un pintor. El seu quadre tenia de representar tan sols un gall, però amb la major fidelitat possible.

Després de l'encàrrec, el comerciant esperà uns anys sense tenir cap notícia del pintor. Per fi arribà a cansar-se de tant esperar, i se'n va anar a veure què passava amb el quadre. No va trobar traçada ni una sola línia. El pintor va fer seure el comerciant, es va posar a treballar, i al cap d'un quart tenia acabat el quadre. Una obra mestre irrepresable. El comerciant s'entusiasmava...

Però quan arribà el moment de pagar, va quedar espantat en sentir l'enorme suma que el pintor s'atrevia a exigir per aquell treball «d'un quart d'hora» i es va indignar molt. Per contenir-lo, el pintor, amb un gest, assenyala la pila de papers que omplia tota l'habitació i que tenia l'altura d'un home; en cada full hi havia dibuixat un gall i va dir:

—Aquests quadres els he pintat durant tres anys, i solament mitjançant tan llarg exercici he aconseguit la destresa de fer en

un temps tan breu i amb tanta perfecció un quadre del mateix assumpte. Ara bé, he de cobrar el preu dels meus llargs assatjos.

El comerciant li va donar la raó i pagà gustosament la suma que li demanava.

Passa una cosa semblant amb l'enfortiment de la voluntat. Si volem que la nostra voluntat arribi un dia a obeir-nos en tot i practiqui amb facilitat i perfecció el bé que hem projectat en el nostre enteniment, necessitem un exercici continu d'anys i anys.

Em fou de molt profit el que em vaig proposar per enfortir la meua voluntat tot fent la «mill» a Elizondo. Durant dos anys vaig copiar, cada dia, amb lletra d'impremta, una pàgina de llibreta del *Jove de Caràcter*. Hi posava la data del dia. Només vaig deixar de copiar els dies de permís (que van ser molt pocs). Ho guardo copiat en tres llibretes.

Ja veieu, amics, que els tres anys de servei militar, jo me'ls vaig passar molt bé, gràcies a Déu. En guardo molt bons records. Cada any encara ens reunim en un poble diferent de Catalunya els supervivents de l'Agermanament del Grup d'Enginyers d'Elizondo, i recordem i revivim moltes coses. Aquest any, al mes de juny, ens reunirem a Cervera i érem un centenar.

Joan Homar i Gibert

Tomàs Marí i Sanahuja

Nascut el 9 de setembre de 1941,
Tomàs Marí i Sanahuja és actualment el
soci número 45 del
Centre Parroquial d'Horta

És un diumenge a la tarda. En Tomàs no té feina a l'obra i no té pressa perquè el futbol no començarà fins més enllà de les vuit del vespre. Després dels preàmbuls que s'acostumen a fer en rebre una visita: «Passa, passa, que veuràs el piset. Vols prendre un cafetó?» i totes aquestes coses, ens posem a la feina d'entrevistar, començant pel començament, o sia, pel naixement de l'entrevistat.

—Vaig néixer al carrer Jerez. De la casa, no en queda ni rastre avui dia. Només en resta un solar ple d'herbes i runes que fou la casa pairal: «Can Blai». El que foren horts i vinyes i dues casetes anexas a la masia, en una de les quals vivien els pares i on jo vaig néixer, avui dia són pisos i el parc de l'Amistat.

—*¿Què en saps de la masia de can Blai?*

—El que jo sé ho explica molt bé en Desideri Díez en el llibre *El que ha estat i és Horta*. Serà millor que copils les seves paraules...

—*Extraiem de la pàgina 104 de l'anomenat llibre, un resum: "... el dia de St. Joan de 1718, Jaume Blay paga un rebut de set lliures i quinze sous pel lloguer de les terres que formaven part del patrimoni del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron". Un altre document testimonia que aquest ma-*

teix Jaume Blay i Hortalà pagava el cens sobre aquests terrenys. En morir sense descendència masculina, les filles emparentaren amb la família Ustrell, essent del sexe femení les úniques descendents d'aquesta nova unió. Una d'elles es casà el 1835 amb Benet Marí, rebesavi d'en Tomàs.

—El meu avi Josep, que tingué sis fills, volia construir una casa per cadascun prop de la masia. Només se n'aixecaren dues, i, ja veus, no en queda ni rastre. La masia l'heretà el meu oncle Joan. En volia fer un museu pessebrístic —ja saps que va ser un pessebrista de gran prestigi—. El cas és que va deixar tancada i sense protecció la masia durant massa temps i gent vandàlica va començar a destrossar-la fins al punt de no quedar ni una paret dreta. L'oncle no va fer res per remediari-ho. Això va passar allà pels anys 73-74.

—*Tu i la teva família feia molts anys que no vivieu prop de la masia.*

—I tant! Jo tenia quatre anys quan vinguérem a viure aquí al carrer Horta, cantonada Alt de Mariner. Teníem botiga de lleteria. Repartíem la llet per les cases i també la veníem a la botiga.

—*Quints clients eren els "de pes"?*

—El convent de les Saleses, la torre dels Negres

i molts més.

—*On era la torre dels Negres?*

—La torre i el solar ocupaven la mitja illa de Salses, Sant Bernabé i Chapí, davant del col·legi dels Hermanos, avui escoles Montserrat. Li dèiem la torre dels Negres perquè tots els criats que tenien eren negres. Els masovers de la torre eren els pares d'en Toni Canal. El recordes, en Toni?

—*És clar que el recordo. Va començar la seva carrera de teatre amb tots nosaltres, als Lluïsos. Sempre que ve a Barcelona,*

En Tomàs fent de Cirineu. Jesús és en Jordi Dordal.

ens fa una visita. És un bon amic. Però tornem a la teva infantesa i a les botigues de llet. A Horta hi havia moltes vaqueries, molts estables amb vaques. Vosaltres també en teníeu, d'estable?

—Teníem unes quaranta vaques a l'estable de la masia de l'avi. Calia munyir-les matí i tarda. El pare, de jove, ja repartia llet. Sortia amb la tartana a fer el recorregut.

—Recordes altres vaqueries d'Horta?

—Veiam, deixa'm fer memòria. A la plaça Bacardí i al carrer Horta hi havia la família Vila; al carrer Major, els Parrenyo; a Dante, passatge Vila-Rossell hi havia can Bransí; al carrer Jerez, can Marí, nosaltres, i al carrer Congrés, els Fabregat.

—Com va ser que canviéssiu de negoci?

—Va arribar l'època que per ordre governativa calia treure tota mena de bestiar de la ciutat i, en quedar-nos sense vaques, calia espavillar-se. L'Andreu Gaig de cal

Ganxet tenia botiga de cansaladeria davant per davant de la nostra lleteria. Ens traspassà el negoci i ens ensenyà l'ofici. La mare que havia estat de jove carnissera, es quedà darrere del taulell, i el pare i jo, a l'obrador, a les ordres de l'Andreu. La senyora Maria de can Verdura feia les mocades i lligava butifarres.

—Què són les mocades?

—És la feina de netejar els budells.

—A quina edat començares a treballar?

—Treballar, treballar ho he fet tota la vida, perquè de ben menut ja acompanyava el pare. A l'obrador, vaig entrar-hi als dotze anys.

—I l'escola?

—De primer vaig anar als Salesians, però als dotze anys ja en vaig sortir. Anava a La Salle, una estona al matí o a la tarda, quan la feina m'ho permetia. Em deixaven entrar i sortir perquè ja s'ho havien parlat

els pares i els professors. Així va ser fins als quinze-setze anys. Es va acabar l'escola i aquí sóc, fins que em jubili o em toqui una «primitiva» de les grosses.

—Continuaran l'ofici els teus fills?

—Ni fills ni nebots. El meu germà Ramon també treballà amb nosaltres fins que es casà. Després de tres o quatre anys de casat, va fer-se càrrec del negoci del sogre quan aquest morí, i ja no ha tornat a l'obra-

—Quina pena, quan s'acabin les butifarres de can Mari! Escolta, Tomàs, explica'm alguna cosa que no sigui relacionada amb la feina. Tu has passat moltes hores a l'escenari dels Luïsos.

—I tant! Als quatre anys ja sortia de comparsa als Pastorets i a la Passió.

—Recordo aquell nen callat i quietó que sempre era al mig del pas, darrere les bambalines.

—El teu marit, en Ferran, sempre m'esbroncava: «Aparta't, Tomàs! Fuig del mig, Tomàs!»

—A més de fer de comparsa, vas actuar força.

—Quan ja era un noi gran, sortia a les

comèdies que dirigia en Miquel Campmany: «el grup de joves», en deien. No hi intervingien ncies. Hi havia en Cesc Espluga, en Josep Vilamala, l'Ernest Costa, en Fèlix Nieto, l'Armand Calafell, en Cisco Solé, l'Albert Bartomeus... i d'altres que ara no em venen a la memòria. Normalment jo feia papers de vell: era l'oncle, el pare o l'avi. Recordo una obra en què vaig esverar el públic perquè m'havia de treure els pantalons en escena. A sota hi portava el pijama. Però la primera reacció fou d'espant: quin escàndol! La primera obra que vaig fer amb el quadre escènic dels grans va ser *La cena de los tres reyes*, dirigida per en Jordi Dordal. Jo representava el rei Faruk. Tinc un bon record de l'obra *La barca sin pescador*, que va dirigir en Josep Magrans.

—A part del teatre, què més recordes?

—Vaig ser fundador de l'equip de bàsquet, juntament amb en Josep Saló i en Jordi Miró. Entre els tres portàvem l'organització. Vam posar els pals i les cistelles al pati del Local. En Jordi féu la instal·lació elèctrica.

—Em dona un retrat de l'equip. Hi podem veure, d'esquerra a dreta: al darrere:

Pere Rodríguez, Tomàs Mari, Jaume Font, Manolo Fabregat, Josep Bartomeus, Joan Bel; al davant: Agustí Cañameres, Albert Nogal, Antoni Borén, Jaume Casas, Antoni Franquès, Manel Olària (anys 1957-58).

—Tornant al teatre: quan van començar les representacions de *Crist Misteri*, vaig quedar-ne al marge. De mica en mica vaig perdre contacte amb la colla. En aquells moments em van demanar per formar part de la junta organitzadora del Futbol Horta. Vaig acceptar i m'hi vaig incorporar de ple. Passat el temps, quan vaig tornar pels Lluïsos em vaig trobar desplaçat. No hi havia ningú de la meua colla. Era ple de joves per a mi desconegut. N'he quedat desvinculat. No obstant això, em vaig incorporar per fer les comèdies de les Festes de Sant Lluís. Havia de sortir a l'obra *El rei que no reia*, que es féu ara fa quasi tres

anys. Per desgràcia, ho vaig haver de deixar per anar al quiròfan. El meu cor necessitava un pedaç i justament el dia 28 de juny al vespre, s'estrenava l'obra. A mi m'havien operat aquella tarda. Encara vaig acudir al sopar de gala de Sant Lluís. Fins i tot férem un brindis pel bon èxit de la meua operació.

—*I gràcies a Déu, t'en sortires bé. Aquí et tenim amb els ànims de sempre.*

—Tot va anar bé i segueixo fent vida normal. Estic a punt per col·laborar en el teatre si m'hi volen. En el teatre i allí on calgui.

—*Gràcies, Tomàs. Una entitat es manté ferma gràcies a l'esforç dels socis. La col·laboració ens agermana. Per molts anys!*

Dora Serra

—la segona és sobre l'Art Romànic a Catalunya, fotografies pertanyents a la Unió Excursionista de Catalunya del barri de Sants.

També hem ofert un passi de diapositives, realitzat per la Dora Serra, sobre un apassionant viatge a Sibèria.

Els nostres ja preparem més exposicions i passis. Ja us tindrem al corrent de les novetats.

Per al pròxim mes de gener tenim previst el IV Concurs Social de Fotografia en Blanc i Negre i Color, per als socis dels Lluïsos i el grup fotogràfic. Ja en rebreu les bases. Esperem la vostra participació.

També us recordem que si teniu diapositives i us interessa passar-les, us podeu posar en contacte amb en Pere Solé i Serra, telèfon 427 30 97, de 3 a 5 de la tarda.

Sense res més per comunicar-vos, ens acomiadem de vosaltres tot desitjant-vos un Bon Nadal i Felicitat Any Nou.

**El Secretari del
Grup fotogràfic d'Horta**

fotografia

Activitats de tota mena

Des del 15 d'octubre fins a final d'any, a les onze del matí de quasi tots els dissabtes, té lloc a la sala fòrum el nou curs d'iniciació a la fotografia en blanc i negre. Tenim un total de dotze alumnes, que cada dissabte a les ordres de l'Ernest s'esmeren a aprendre els secrets de la fotografia.

Ja hem fet una sortida a la vila olímpica, on els alumnes han disparat un rodet. També han tingut una sessió de models a l'escenari del Centre i ja han començat a revelar. Per acabar el curs, hi haurà un concurs. A veure qui guanya. Que hi hagi sort.

Hem començat la temporada, i ja tenim, en el nostre haver dues exposicions:

—la primera, d'en Gaspar Agulló, amb un magnífic recull de fotos de fonts de Barcelona d'allò més impressionant (enhorabona, Gaspar);

Un any esplèndid!

Aquest títol pot semblar optimista i eufòric, però, si ens fixem en el nombre i qualitat de les actuacions i activitats de tot el curs, podem dir que aquest ha estat l'any de l'Esbart. Això s'ha fet evident en aquests darrers mesos, dels quals ara parlarem.

El Cos de Dansa ha fet una dotzena de recitals els caps de setmana dels mesos de juliol, agost i setembre, als vespres, en un important hotel de Platja d'Aro. Ha suposat un gran esforç i ha estat possible gràcies a l'augment significatiu del nombre de dansaires: actualment passa de la trentena. El balanç és molt positiu en comprovar que centenars de turistes que han conegut les nostres danses i tradicions catalanes, en sortien ben satisfets i molts repetien.

El Grup de Pares fou invitat a una trobada de Veterans a la vila de Tuïr el passat 25 de juliol. Hi anàrem en autocar i guadirèm d'un dia complet. Tuïr és una localitat del Rosselló, molt propera a Perpinyà. Al matí visitàrem tot el poble i centres d'interès, a excepció de les famoses caves de vi. Tuïr té la cava d'alzina més gran del món. No ens fou possible visitar-la car hi havia massa gent fent cua que tenia visita concertada... Esperarem a fer-ho la propera ocasió.

Arribà l'hora de dinar i l'autocar ens dugué a un poliesportiu on teníem preparat un àpat de germanor organitzat per als quatre grups i acompanyants.

Després, a canviar-se i preparar-se per ballar.

Fou a les sis de la tarda que començà el festival en un bonic indret: la plaça de l'Ajuntament. Amb nosaltres actuaren els Esbarts de Sabadell, Tarragona i Tuïr. Constituïa un bon espectacle tota una plaça plena de ciutadans i visitants contemplant les danses i escoltant la música en viu de la Cobla Cadaqués.

El Grup de Pares estrenà, amb vestuari inclòs, la Dansa de bombers. També interpretà la popular Suite pastoril, que fou molt aplaudida per la gràcia i saber fer dels dansaires. El seu darrer ball fou Galop de panderetes. La diada acabà amb una sardana de germanor. Va ser ballada per tots els dansaires i per quasi tot el públic assistent, car els dansaires anaven invitant tothom a ballar. Fou un bonic gest com a colofó de la trobada. La sardana era l'element que ens agermanava i feia desitjar a tots els dansaires preparar més rodes i trobades com aquesta.

El 13 de setembre, amb motiu de la Festa Major d'Horta, el nostre Esbart participà, amb d'altres grups folklòrics del districte,

a la ballada feta a la plaça de Santes Creus. Aquest any amb els Grups Infantil i Juvenil.

Al Moll de la Fusta i organitzat per la Generalitat s'ha celebrat una setmana d'activitats del 9 al 16 d'octubre. A la jornada de Dansa, hi participàrem amb el Juvenil i Cos de Dansa.

El 12 d'octubre i amb honors de gala tingué lloc una inoblidable actuació del Cos de Dansa a la vila lleidatana de Verdú. Els dansaires, junta, familiars i amics sortíem de bon matí amb dos autocars. Calia preparar l'escenari, llums,

so, tramoia i, així, mentre tècnics i col·laboradors passaven el matí posant a punt les coses per l'actuació, molts anaren a la vinya a veure com era abans la verema. Se'ns convidà a esmorzar. Al migdia hi hagué una ballada de sardanes i després un dinar de germanor al mateix lloc on hi hauria la gala. Gairebé tot el poble hi assistí, començant per l'alcaldesa de Verdú.

El Cos de Dansa interpretà el mateix repertori que a la gala d'abril. El públic restà meravellat i de ben cert que recordarà molt temps el que va viure. Aquest és el millor elogi i felicitació a tots els dansaires i participants. El mestre i director de l'Esbart, Francesc Miralles, fou molt felicitat, i si tenim en compte que quasi és fill de Verdú, què més podia desitjar?

La gala disposà de música en viu a càrrec de la Cobla Juvenil de Bellpuig. Si totes les danses foren magníficament interpretades, volem ressaltar la Moixiganga i la Piada. La primera va emocionar i colpir

en representar-se tan dignament la Passió. Fou cantada amb veu vibrant pel tenor Josep Colomé. La Piada o trepitjada del raim era un homenatge a la verema i a tota la població. Amb el seu caire festiu va complaure tots els presents i posà punt final a la gala.

I ja per a no allargar-nos més, tan sols mencionarem els darrers esdeveniments.

A finals d'octubre els Grups Infantil i Juvenil actuaren a la Festa de la Tardor en el Casal d'Avis de la Guineueta. El 5 de novembre i a mitjanit, el Cos de Dansa feu un recital a Lloret, i el dia 6 al migdia, una actuació a Santa Cristina d'Aro. El 19 de novembre el Cos de Dansa participà en el Centre pels actes de Nord-Cultural i el diumenge dia 20 a la tarda actuà a la Panadella. El mateix diumenge a la tarda i al Centre intervingué el Grup Juvenil en el festival preparat per Nord-Cultural. Els actes foren retransmesos per la Televisió de Nou Barris-Sant Andreu.

Ara mateix tots els Grups preparen el

festival de Nadal i els Pastorets. Finalitzarem l'any amb la participació dels Grups Infantil i Juvenil al Saló de la Infància.

A primers d'any i si a Déu plau, començarem de nou la Roda d'Esbarts i la cadena d'actuacions...

Ah! Convidem a tothom que vulgui aprendre a ballar, que vingui i s'apunti. La matrícula és gratuïta. Necessitem, particularment, nens. Animeu-vos i veniu.

Mentrestant, us desitgem un Bon Nadal i que perduri.

L'Esbart

excursionisme

Visita a l'Espluga de Francolí

El dissabte 26 de novembre d'aquest 1994 férem una més de les visites culturals a què ens tenen acostumats els organitzadors de les excursions turístiques del Centre, molt interessants totes elles. Vam anar a l'Espluga de Francolí (Conca de Barberà).

Un celler. Per començar vàrem visitar el Celler Cooperatiu de l'Espluga, on ens esperaven amb llesques de pa amb tomàquet i embotits, que convidaven a ésser regats amb el vi dels porrons que també tenien preparats.

Una cova. A continuació ens convertírem en «espeleòlegs» per visitar la Cova de la Font Major. Aquesta és una porta oberta al passat geològic i prehistòric de les nostres comarques. Les seves particulars característiques la converteixen en un indret únic que cal conèixer.

El fenomen càrstic. L'entrada de la Cova es troba al sector nord de la vila de l'Espluga de Francolí (Conca de Barberà), a uns 50 metres del naixement del riu Francolí i de l'anomenada Font Major, d'on li ve el nom.

Fou descoberta l'any 1853, a causa de la perforació d'un pou dins el nucli urbà. Però no es descobrí al món científic fins al 1956. Un any després, s'obria l'actual entrada de la cova.

Les aigües de les pluges que des dels anys remots han caigut als vessants septentrionals de les muntanyes de Prades, s'han precipitat cap al pla de la Conca de Barberà, tot formant un conjunt de barrancs que apleguen les precipitacions d'uns 37 quilòmetres quadrats.

Actualment, des d'aquest any de 1994, han estat obertes al públic un cop acondicionades amb il·luminació i explicacions audiovisuals que fan molt interessant la visita.

Una fàbrica i un museu. Finalment es completà la nostra diada cultural amb la visita d'una fàbrica de galetes i, després, amb la del Museu de la Vida Rural, en el qual es troben representats un seguit d'oficis, treballs, eines i instruments actualment desconeguts o oblidats per la majoria de la gent.

En Pau

Festa Major d'Horta 1994

Dia 10. 11:00 hores. El primer acte de Festa Major als Lluïsos ha estat el campionat d'Scalextric que per tercer any consecutiu organitzen aquest parell de socis joves, actius i eficients: Ernest Sitjà i Franquesa i Pere Solé i Serra. Enhorabona!

Han participat 22 jugadors. Han quedat classificats:

1er - Dorian Arbós, 2on - Roger Serra, 3er - Núria Font, 4rt - Joan Font.

Durada de la competició: 2 1/2 hores.

GRAN PRIX SCALEXTRIC

Dia 10. 11:00 i 18:00 hores. Cinema infantil. Hi ha hagut força concurrència per veure *Los teleñecos, cuentos de Navidad*.

Dia 10. 20:00 hores. Ens honora la visita del conseller de Benestar de la Generalitat de Catalunya, Sr. Antoni Comas Balldellou, que procedeix al descobriment d'una placa commemorativa de la construcció de les noves sales.

La presidenta dels Lluïsos, Sra. Carme Oliva, li dona les gràcies en nom de tots els socis per haver-nos procurat una ajuda econòmica que ens ha facilitat dur a bon terme les obres de remodelació del nostre Centre Parroquial.

El senyor Comas ha dit, entre altres coses, que la Generalitat procura donar suport a totes aquelles institucions que treballen en benefici del nostre país i que el Centre Parroquial d'Horta n'és mereixedor perquè fa molts anys que n'està donant

testimoni. Estan segurs que la subvenció s'ha dipositat en bones mans.

Es donen per inaugurades les exposicions de pintura a l'oli i fotografia, 32è concurs nacional.

Dia 11. 12:00 hores. Visita del regidor del districte Horta-Guinardó, Sr. Albert Batlle Bastardes, juntament amb els presidents de les entitats hortencques. El seu recorregut tradicional per totes les entitats és esperada amb simpatia. El senyor Batlle té paraules amables i encoratjadores per a tothom que treballa pel bé de la barriada. Tots els visitants han estat convidats a fer un recorregut per les noves sales polivalents i no polivalents de la nostra casa.

Com a anècdota, fem constar el desafiament del nostre Regidor amb una amable fèmina en una cursa d'Scalextric. El cotxe del senyor Batlle s'ha embarrancat en una corba perillosa.

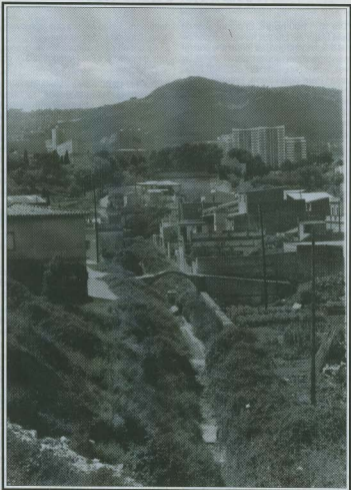
Dia 11. 17:00 hores. Continua la sessió de cinema per a infants amb el mateix programa i nous assistents.

Dies 12, 13, 14 i 15, a la tarda. Més cinema infantil. La pel·lícula *Aladín* ha atret centenars de criatures i no tan criatures amb ganes de passar-s'ho bé.

Dia 13. 20:00 hores. El nostre esbart folklòric pren part a les ballades que s'han organitzat a la plaça de Santes Creus. El públic, molt nombros, demostra el seu entusiasme amb els llargs aplaudiments que els atorguen. Per molts anys!

Dies 17 i 18. El cinema no para. Sempre a punt per atendre la quixalla que, feliç, omplena la sala setmana rere setmana. Enhorabona al incansables organitzadors!

Acabada la Setmana de Festa Major, recollida general d'exposicions i... a posar fil a l'agulla per al curs que comença a l'octubre.

Gráficas Fomento, S.A. // Barcelona // D.L. 12.935-89